

der nemlig næres Tillid til, at det'er Smør, der kommer derfra. Hvad der gjælder om Friesland, kan altsaa paa ingen Maade betragtes som almindelig Maalestof for Hollands Stilling paa det engellske Marked. Hollands Stilling i det Hele taget er jo langt anderledes, langt ringere; i Virkeligheden er det saa, at Holland ikke længere har noget godt Renomme som Udfører af ægte Smør. Jeg skal ikke opholde mig længere ved dette Landbrugssynspunkt, man vil sikkert nu erkjende, at Kunstsmør ikke er nødvendigt for at holde vort Smør oppe her hjemme. Jeg hører nu, at man gaar over til et noget andet Synspunkt, nemlig at det er ganske nødvendigt at have Kunstsmør her i Landet, for at Landbruget kan staa sig vel, idet man siger, at jo billigere Næringsmidlerne, det vil sige de Produkter, Landbruget frembringer, etc, desto lykkeligere vil Landbruget være stillet. Jeg tror nu, at Landbruget i sin Helhed vil have en noget anden Opfattelse af Lykke, end den ærede Ordfører her vilde hævde.

Jeg skal indskrænke mig til at føie nogle enkelte Bemærkninger til, hvad Mindretallet har udtalt i Betænkningen. Der kræves af os en Forklaring af det Standpunkt, vi møde med her ved 2den Behandling, idet det er væsentligt forskjelligt fra vort Standpunkt ved 1ste Behandling, og navnlig gaar langt mindre vidt. Værede Medlemmer kunne jo have Grund til at kræve os til Regnskab, fordi vi ikke her møde med Forslag til et almindeligt Forbud mod Kunstsmør, som vi udtalte Ønsket om ved 1ste Behandling. Jeg skal sige, at Grunden dertil selvfølgelig ikke er den, at vi have forandret vor Opfattelse af et saadant Forbuds Nytte for vort Land; vi tro endnu, at den eneste virkelige nyttige Forholdsregel vilde være den, at faae et almindeligt Forbud. Men paa den anden Side maa vi jo erkjende, at der ikke er noget Haab om at sætte denne Foranstaltning igjennem i dette Dieblik og i dette Folkething; dersom Nogen havde næret noget Haab i den Retning, saa maatte det jo være blevet flaaet ned ved den ringe Understøttelse, dette Standpunkt fandt her ved 1ste Behandling. Jeg skal for mit Bedkommende sige, at jeg nærede ikke stort Haab i denne Retning, og der var virkelig heller ikke noget stort Haab derom, naar man saae, hvorledes denne Sag blev behandlet her i Thinget i Fjor, naar man saae det store Flertal udtale sig, ikke blot mod Forbud, men overhovedet mod virksomme Foranstaltninger paa dette Omraade. Nu kan man sige: Selv om det ikke i Diebliffet kan føres igjennem, er der da ingen Grund til at opgive dette Standpunkt, det kunde holdes fast,

og der kunde arbeides yderligere derpaa, indtil det endelig en Gang seered. Dertil skal jeg sige: Ja, det kunde nok ellers gaa saaledes. Dersom denne Sag var stillet som enhver Sag, dersom den var stillet saaledes, at det i og for sig havde ringe Betydning, om denne Lov bliver ført igjennem i Aar eller til næste Aar eller senere endnu, om den bliver ført igjennem med dette Folkething eller med det efter eet eller to nye Valg fremkomne Folkething, saa kunde man vedblive at staa paa det rene, uforandrede Forbudsstandpunkt, og jeg for mit Bedkommende vilde gjøre mig en Fornøielse af at staa paa dette Standpunkt, jeg vilde gjerne slutte mig til det Arbeide, der er gjort her i Landet for at kræbe denne Sag. Jeg tror heller ikke, at nogen Sag med større Grund end denne vilde egne sig til at være Valgsag i dette Land. Men saaledes stiller Sagen sig jo ikke, det forholder sig ikke med denne som med andre Love, der ligesaa godt kunne komme om eet eller to Aar som i Dag. For hvert Aar, der gaar, uden at den kommer, bliver vor Stilling foregribet, ringere og svagere. Og navnlig efter at Arbeidet er reist her i Danmark, kan det ikke være tvivlsomt for Nogen, at vore Forhandlinger derom spille en Rolle ogsaa i Udlandet. Ogsaa i England er Opmærksomheden rettet paa de Forhandlinger, vi føre her. Dersom Resultatet skulde blive, at der ingen Lov udkom, dersom vi lade Alt blive ved den gamle Lov, saa vilde man faae det Indtryk i England, at vi i Virkeligheden ikke for Alvor vilde gjøre Noget ved den Ting. Men vilde man sige: De have havt et Lovforslag derom, der er gjort et Forsøg paa at besytte deres Smør, men de have opgivet det, de have ikke villet føre det igjennem, de have ikke for Alvor villet sætte en Bom for Forsalringer, de have paa samme Maade som Hollænderne opgivet at ville tjene Penge hos os ved deres Natursmør. Dette vilde være meget farligt, og derfor har Mindretallet troet det rigtig at indstille et Mæglingsforslag, om hvilket det kunde have noget Haab om, at det virkelig kunde samle et Flertal. Ganske vist, dette Mæglingsforslag tilfredsstiller ikke Mindretallet selv, vi tro ingenlunde derved at have naaet det, som efter vor Mening er bør være Maalet for Bestræbelserne i denne Sag, men paa den anden Side tro vi, at naar det lykkes at føre de Bestemmelser igjennem, som Mindretallet har stillet i Spidsen, saa komme vi dog et ikke ubetydeligt Skridt fremad, saa stabe vi dog nogen Garanti for vort Smørs Egtbed, saa stabe vi dog en Garanti, som man i England vil tillægge nogen Betydning